

«Θέλω
τόν Παπούλη...»

καί παπάδες, ή φωνή τοῦ μικροῦ ἔρχεται καί πάλι στ' αὐτιά μου: «Θέλω τόν παπούλη», τόν ἀκούω νά λέει καί σκέπτομαι:

Χρειαζόμαστε τούς Ἱερεῖς. Τούς ἔχουμε ἀνάγκη:

γιά νά γίνουμε καί νά μείνουμε στή ζωή χριστιανοί,

γιά νά μή χάσουμε τό δρόμο πού πηγαίνει ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό,

γιά νά συνεχιστεῖ τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ὁλόκληρο καί στήν ψυχή μας.

Ὁ Ἱερέας, λένε οἱ Πατέρες, εἶναι «ἕνας μικρός Χριστός» κι ἡ ἱστορία τοῦ θεοσυστατου θεσμοῦ τῆς Ἱερωσύνης τό ἀποδεικνύει.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε στούς μαθητές ὅτι θά στείλει «ἄλλον Παράκλητον», τούς ἀνέθεσε νά συνεχίσουν τό ἔργο Του. Ἐκεῖνοι, μετά τήν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεώς Του, «πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου», πιστοί στήν ἐντολή τοῦ Διδασκάλου τους, πορεύονται στά ἔθνη. Κηρύττουν, βαπτίζουν, ἰδρύουν τοπικές ἐκκλησίες καί, πρὶν ξεκινήσουν γιά ἄλλο τόπο, χειροτονοῦν πρεσβυτέρους. Μεταδίδουν δηλαδή τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἔλαβαν κατά τήν Πεντηκοστή, σέ ὅποιον ἀπό τούς χριστιανούς θεωροῦσαν ἄξιο νά τή δεχθεῖ. Ὁ πρεσβύτερος μέσα

Ν᾽ ἀκούσεις ἕναν μικρούλη νά ζητάει αὐτό πού θέλει δέν εἶναι σπάνιο. Εἶναι ὅμως σίγουρα μοναδικό νά τόν δεῖς ἔξω ἀπό τόν Ναό νά ἐπαναλαμβάνει, κλαυθμυριστά, μέ ὄλο πῖό δυνατή τή φωνούλα του: «Θέλω τόν Παπούλη!».

— Μπέε, μέσα στήν Ἐκκλησία νά φιλήσεις τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦλη, τοῦ πρότεινε μιά περαστική κυρία, χωρίς ὅμως νά καταφέρει νά τόν πείσει, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐπέμενε στό παράξενο αἴτημά του.

— Τόν πῆγα, προσκύνησε τίς εἰκόνας, εἶπε ἡ μητέρα του, ὅμως ζητάει καί τόν Ἱερέα.

Ξαφνικά ὁ μικρός σταμάτησε. Κοίταξε γιά λίγο ἐρευνητικά τό δρομάκι πού ἔφερνε στό Ναό κι ὕστερα ἄρχισε νά τρέχει πρὸς τά ἐκεῖ, σά γιά νά πάρει πρῶτος τήν εὐχή τοῦ πατρός Δ. πού πλησίαζε.

Ἔχει περάσει καιρός ἀπό τότε, κι ὅποτε ἀκούω κάποιους μεγάλους νά δηλώνουν πῶς πιστεύουν στό Χριστό, ἀλλά δέν θέλουν νά ἔχουν σχέση μέ ἐκκλησίες

στήν ἐκκλησιαστική κοινότητα κάνει ὅ,τι θά ἔκανε ἂν ἦταν παρών ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ἂν ἦταν παρών ὁ ἴδιος Χριστός. Μέ τό στόμα του ὁ Θεός μιλά στήν γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων κάθε ἐποχῆς. Μέ τά χέρια του «ἀρπάζει» τίς καλοδιάθετες ψυχές ἀπ' τόν προαιώνιο ἐχθρό, τίς ὀχυρώνει μέσα στήν Ἐκκλησία Του καί μεταδίδοντάς τους διά τῶν Μυστηρίων τήν παντοδύναμη χάρη Του τίς ἱκανώνει νά φθάσουν στόν προορισμό τους. Λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στόν ἱερέα. «Δέν μπορείς νά πλάσεις ἕναν ἄνθρωπο, ἀπό τόν ἄνθρωπο ὅμως μπορείς νά κάνεις ἕναν θεό».

«Ὁ Χριστός ἔδωσε στούς Ἀποστόλους καί δι' αὐτῶν στούς Ἐπισκόπους καί τούς Ἱερεῖς τήν ἀναγεννητική χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιά ν' ἀναπλάθουν τούς ἀνθρώπους¹», νά μᾶς ξανακάνουν παιδιά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἀποκαλοῦμε τόν ἱερέα «Πάτερ»-Πατέρα καί νοιώθουμε τήν ἀνάγκη του. Χρειαζόμαστε τούς ἱερεῖς. Τό φανερώνει ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία καί τό ἐπιβεβαιώνει ἡ προσωπική μας ἐμπειρία.

* * *

Ἀπό τήν ἡμέρα πού ὁ Κύριος κάλεσε στό οὐράνιο θυσιαστήριο τόν γέροντα Ἱερέα μας, τόν π.Σ., ὅποτε περνῶ τή θύρα τοῦ Ναοῦ μας, ἡ φωνή τοῦ μικροῦ ἔρχεται καί πάλι σ' αὐτιά μου, γίνεται καί δική μου φωνή, φωνή τῆς καρδιάς μου:

«Θέλω τόν παπούλη μας...».

Νά ξεπροβάλλει καί πάλι ἀπ' τό ἀριστερό βημόθυρο, γιά νά πάρει μέ τά χέρια του τό πρόσφορο καί τό νάμα- τή φτωχή προσφορά μου καί νά τήν «ἀναφέρει» στόν Κύριό μας.

Νά τόν νοιώθω, ἐκεῖ μπροστά στήν Ἄγια Πρόθεση, νά μιλάει στόν Καλό Ποιμένα γιά κάθε του πρόβατο, κατ' ὄνομα.

Νά τόν δῶ νά «εἰσοδεύει»² μέ βῆμα ἱεροπρεπές καί σταθερό, παρά τά ὀγδόνα χρόνια, πού σ' ἔκανε νά αἰσθάνεσαι πώς ὁ Χριστός ἔρχεται καί πάλι ἀνάμεσά μας καί «ἐπείγεται» νά σταυρωθεῖ, γιά νά μᾶς σώσει.

Κι ὕστερα ν' ἀσπαστῶ τό ἀγιασμένο ἀπ' τό αἶμα τοῦ Κυρίου χέρι του, γιά νά πάρω ἀντίδωρο, εὐλογία καί ἔλεος.

Θέλω νά τόν ξανασυναντῶ στούς δρόμους τῆς καθημερινότητάς μας νά μέ χαιρετᾷ χαρούμενα, πείθοντάς με πώς ὁ χριστιανός θλίβεται ἀπό τίς περιστάσεις, ἀλλά δέ στενοχωρεῖται, ταλαιπωρεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά τούς χωράει ὅλους στήν καρδιά του, τούς συγχωρεῖ καί τούς εὐλογεῖ.

Θέλω τόν Ἱερέα μας, μά... καθώς τόν ἀναζητῶ, συναντῶ στά ἴχνη του τούς ἄλλους Ἱερεῖς μας. Ἀκολουθοῦν μέ πίστοτητα τίς συμβουλές του καί εὐγνώμονα ὁμολογοῦν ὅτι ὁ π. Σ. δίδαξε στόν καθένα προσωπικά πώς νά φυλάξουν μέ φόβο καί χαρά «τήν καλήν παρακαταθήκην».

Λένε πώς ὑπάρχει μιά χρυσή ἀλυσίδα, πού μεταδίδει καί συγκρατεῖ στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τή Θ. Χάρι. Εἶναι ἡ Ἱερωσύνη. Πρῶτος της κρίκος ὁ Χριστός. Τελευταῖος στήν ἐποχή μας, ὁ Ἱερέας μας, ὁ Ἱερέας τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο. Ἐκεῖνος πού στήν καθαρή καρδιά του θ' ἀκούσει τήν μυστική ἱερή κλήση νά ζεῖ τό θαῦμα πού οἱ Ἄγγελοι ἐπιθυμοῦν ἀλλά δέν μποροῦν νά ζήσουν. Ἐκεῖνος πού πυρωμένος ἀπ' τή φωτιά τῆς Πεντηκοστῆς θά ἀποτολμᾷ τό ὑψηλότερο ἔργο τῆς γῆς: νά κατεβάζει τόν Θεό στόν κόσμο μας καί ν' ἀνεβάζει τόν κόσμο μας στόν Θεό...

M.

1. Θεοφάνης Νικαίας

2. Κατά τή Μικρή καί Μεγάλη Εἰσοδο στή Θ.Λειτουργία